

Hússzor ezer kapás paraszt
nyeli dühét, búját, éhét,
hajtják védni, mit nem ismer, s
nem látja bajai végét.

Állj fel, állj ki, te hazád is,
add a véred, add életed,
győzz nyomorult fegyvereddel,
éhkoppot tovább nyelheted.

Vedd jutalmad, adó, korbács,
gőgös szolgál játékszere,
döglesz éhen, hulljon forgács,
árokba kaparnak bele.

Asszonyodat korcsok úzik,
gyermeknek rongyos ruhája,
vigaszod csak kaszapengés,
és csontoknak muzsikája.

Nehéz vasból, hideg fémből
rozsdaverte trónszék épül,
égő hússal, izzó vérrel,
hű szolgáknak osztályrészül.

Vezérük elkínzott testét,
fogaikkal megszaggatták,
mint farkasok, hozták vesztét,
csontját trágyába kaparták.

Vadvirág, azok a fák
hogya nem nyílnak tovább, keserves,
puszta lesz a föld,
könnyeket sír majd a világ,
anya föld, sudár fák,
ha már nem várnak csodát,
keserves puszta lesz az ég,
megtisztító tűzben minden elég.